

[Indenrigsministeren.]

melse af Frederiksberg. Frederiksberg søgte af al Evne at staa imod. Det kunde kun i ringe Grad ske ved egentlige fornuftsmæssige Argumenter, Modstanden maatte først og fremmest søge sin Tilflugt i historiske og følelsesmæssigt betonedede Synspunkter og saa selvfølgelig i de frederiksbergske Borgeres øjeblikkelige økonomiske Interesse i at bevare den Særstilling, Kommunen nu engang havde. Paa denne Maade gik Aarene med stadige Diskussioner. Ogsaa en direkte Forhandling mellem de to Kommuner forsøgte paa Københavns Initiativ i Aarene mellem 1924 og 1930, men uden Resultat.

Der skete da det, at Københavns Kommunalbestyrelse i 1930 henvendte sig til Indenrigsministeriet med Anmodning om, at Forholdet maatte blive gjort til Genstand for en indgaaende Undersøgelse i en Kommission, og Indenrigsministeriet nedsatte da den 30. April 1930 en Kommission, bestaaende af 4 Embedsmænd fra hver Kommune, udpeget af de to Kommunalbestyrelser, en Repræsentant for Indenrigsministeriet og med Næstformanden i Landsoverskatteraadet, H. C. Henningsen, som Formand. Denne Kommission gennemgik derefter i de følgende 5 Aar de to Kommuners Forhold paa alle Omraader, der kunde have Betydning for det fremtidige Forhold dem imellem, og afgav den 12. Juli 1935 en stor og omfangsrig Betænkning, som i Efteraaret er omdelt til Rigsdagens Medlemmer:

Kommissionens Hovedsynspunkter vil man finde i Betænkningens 1ste Del, Side 115, hvor Kommissionens Formand samt Indenrigsministeriets Repræsentant og Københavns Kommunes Repræsentanter udtaler, at man anser en Sammenslutning af de to Kommuner, saaledes at Frederiksberg indlemmes i København, for den rationelle Løsning. Som en alternativ Løsning kan Flertallet tiltræde en Ordning, indeholdende betryggende Regler for økonomisk Udligning og teknisk Samarbejde.

Frederiksbergs Repræsentanter udtaler, at de afviser en Løsning gaaende ud paa Frederiksbergs Indlemmelse i København, idet man efter de oplyste Forhold anser en saadan Ordning for ganske upaa-krævet, men fortsætter derefter med at sige, at man anser en nærmere begrænset Indtægtsudligning for at være en anvendelig Fremgangsmaade til Opnaaelse af en forsvarlig økonomisk Udligning, dog under den af Forholdenes Udvikling i de tre Hovedstadskommuner absolut nødvendig-

gjorte Forudsætning, at Ordningen ogsaa kommer til at omfatte Gentofte Kommune.

Derefter udtaler *den samlede Kommission*, altsaa baade Formanden, Indenrigsministeriets Repræsentant samt Repræsentanterne for de to Kommuner, at den er enig om, at det Betænkningen ledsagende Forslag til økonomisk Udligning mellem København og Frederiksberg vil kunne afgive et egnet Grundlag for Tilvejebringelsen af en Løsning, som alene tager Sigte paa økonomisk Udligning og teknisk Samarbejde mellem Kommunerne. Betænkningen ledsages altsaa, som det fremgaar heraf, af et fuldt udarbejdet Lovforslag til økonomisk Udligning mellem de to Kommuner, hvis Hovedbestemmelser var tiltraadt af den samlede Kommission, men for de frederiksbergske Repræsentanters Vedkommende altsaa med det Forbehold, at Gentofte Kommune inddrages under Udligningsordningen:

Det første, Indenrigsministeriet derefter maatte tage Standpunkt til, var, om et Lovforslag om Ordningen af Forholdet mellem de to Kommuner burde bygges op paa Tanken om en Indlemmelse af Frederiksberg, ud fra den Betragtning, som Kommissionens Flertal gjorde gældende, at Indlemmelse var den mest rationelle Løsning, eller om Ministeriet skulde følge det alternative Forslag, den samlede Kommission stillede. Nu skal jeg ikke her i Dag komme dybere ind paa de Overvejelser, der i den Henseende har fundet Sted. Principielt maatte jeg give Flertallet Ret, og det kan sikkert ogsaa siges, at lignende Problemer, hvor de har foreligget i andre Hovedstæder, til sidst har fundet deres Løsning i en Sammenslutning af de paa-gældende Kommuner. Ministeriet maatte dog mene, at dette, at der var opnaaet Enstemmighed mellem de to Kommuners Repræsentanter om en Udligningsordning, var saa værdifuldt for en fremtidig Ordning, at der i hvert Tilfælde først burde gøres et Forsøg paa at løse Spørgsmaalet paa dette Grundlag, forinden Indlemmelsesvejen fulgtes.

Det næste, Ministeriet maatte tage Stilling til, var det af de frederiksbergske Repræsentanter tagne Forbehold, at ogsaa Gentofte Kommune inddrogtes under Udligningsordningen, og jeg kan her straks sige, at jeg maatte ud fra en rent saglig Betragtning give Frederiksberg Kommunes Repræsentanter Ret. Ganske vist indtager Frederiksberg Kommune i Sammenligning med Gentofte Kommune en Særstilling i